

BESALÚ, SETEMBRE-OCTUBRE 1988 REVISTA D'INFORMACIÓ VILATANA ANY 5 - N.º 26

EDITORIAL

SOM... QUANTS SOM?

Besalú: 2.167 habitants. Nombre d'entitats de tota mena (culturals, esportives, socials...): 23. Nombre aproximat de socis que reuneixen entre totes: 3.100. Aquestes xifres: Una entitat per a cada 94 habitants i 138 socis de mitjana cada una, podrien fer pensar en un poble eminentment actiu i dinàmic. Però no ens enganyem amb els freds números de les estadístiques. Mirem més a fons, i ens trobarem amb la nostra realitat:

Si fem una relació de totes les persones que formen part de les juntes o que són membres actius de les entitats, i anem traient els repetits –que són molts–, veurem com queda un grup que difícilment supera les cent persones.

Aquí ve quan ens adonem que el motor que mou Besalú, i que creiem complex, ple de peces i peces, es redueix a un potencial força petit. I un motor de poca potència quan se'l fa treballar a ple rendiment, fent més del que pot, es cansa.

Aquestes persones que mouen tot l'engranatge que conforma el moviment associatiu de Besalú, corren el perill de cremar-se si no se les renova o se les «truca», augmentant-ne la potència. I això només pot ésser possible si més gent, que són socis passius d'aquestes entitats, agafen el relleu o hi participen d'una manera més activa i directa. No cal ésser tots, perquè tampoc tothom no pot participar per diversos motius: temps, feina... en la part organitzativa; però n'hi ha que sí, i seria un revulsiu revitalitzador la seva presència en la vida cultural, esportiva i social de la nostra vila. Au, va, besaluencs: animeu-vos!

Quan la revista era a la impremta, ens assabentem de la tragèdia que ha colpejat cruelment cinc famílies del nostre poble. L'Helena Serra, en Manel Ramon, la Maite Balateu, la Roser Busquets i la Marta Falgarona, han mort d'accident en la plenitud de la joventut, quan els projectes pel futur es combinen amb l'alegria pel present. En nom de «Tallaferrero» i de tot el poble, donem el més emotiu condol a a les famílies sumides en el dolor. Helena, Manel, Maite, Marta i Roser, descansen en pau. El nostre record i la nostra tristesa us acompanyen.

ÍNDEX

Editorial.....	1
Pàgina literària.....	2
Informació vilatana.....	3 i 4
Flash de tres mesos.....	5
Homenots.....	6 i 7
Informació vilatana.....	8, 9 i 10
L'abocador.....	11
Cinisme polític.....	12

LA MANDRÀGORA. *Niccolo Machiavelli*

Aquesta primera obra realitzada en col·lectiu per la gent de l'Agrupació Teatral de les Comarques Gironines i dirigida per en Xicu Massó, va ésser gaudida a Besalú un dia laborable d'estiu, amb força èxit.

Un dels millors mestres que he tingut, Mr. David Perry, ens deia repetidament que els bons autors triaven molt acuradament el títol de les obres i els noms dels personatges, i que sovint eren «pistes» per a entendre la idea dominant de les obres.

Què és, doncs, «La Mandràgora»? Quins els seus efectes? Què simbolitza la seva forma? Potser responent aquestes qüestions ens apropiem fidelment a la comprensió de la raó per la qual l'obra que defineix una societat lllunyana / propera ha estat batejada amb el nom d'una estranya planta.

«La mandràgora té les arrels carneses i fèrides, que tenen propietats narcòtiques i sedants, similars a les de la belladona, i contenen un alcaloide, la mandragorina. Les seves fulles són simples, oblongues, amb flors acampanades i violades, amb fruits en forma de baia, groga o ataronjada.

A causa de l'estranya forma de les arrels (que sovint evocuen figures humanes) la mandràgora ha estat molt emprada en l'ocultisme, per raó dels seus afrodisiacs i guardadors de l'esterilitat que hom li ha atribuït...» (*Dioscòrides*).

...Per altra banda, l'autor –lluny d'ésser persona maquiavèlica– dona nom al «maquiavelisme» en crear un estil discursiu basat en l'actitud de qui cerca aconseguir els seus objectius amb astúcia, duplicitat i amb mala fe. És a dir: sense escrúpols.

Maquiavel construeix l'obra emprant personatges populars que, tanmateix, no fan més que repetir els actes que, en qüestions d'Estat, reflecteixen la política del seu temps.

Es el triomf de l'astúcia per sobre de la bona fe; la demostració pública de com els diners poden comprar voluntats i conquerir anhels impossibles. De com, malgrat que els fins siguin immorals, mancats de tota ètica, la intrèpida audàcia –consentida pels poders fàctics– aconsegueix passar per sobre de les normes socials i fins i tot de les creences religioses.

Un frare que es deixa subornar dos cops (el primer per a consentir un avortament, i el segon per a aconseguir que es realitzi l'adulteri). Malgrat l'amor del frare pels diners i el seu gust pel sexe d'una jove vidua, les seves relacions amb Déu no han desaparegut i manté, a la seva manera, un diàleg íntim amb la creu que duu penjada. I la imatge d'un home respectable (advocat, home de lleis, respectuós amb les estructures polítiques de les quals forma part) tractat com un babau, transformat en objecte de burla pública, talment com si fos un ninot de fira; entrellat prou impactant per a una societat estreta com la del segle XVI.

L'obra escrita a l'exili, quan els Mèdici tornaren a tenir Florència sota la seva autoritat, és peça cabdal del teatre italià. Fruit de les reflexions polítiques de Machiavelli. Desenvolupa el naturalisme dins un concepte d'historicisme particular: La realitat humana, des del nivell psicològic fins al polític, és susceptible de descripció científica, puix que l'entrellat és la constant fluïdesa de passions i volicions naturals i immutables.

El nucli de la reflexió de Machiavelli és, essencialment, el privilegi de la política per a controlar la naturalitat de les formes socials segons un pla racional.

Durant l'època del Renaixement s'ha anat estructurant l'estat modern, que fa antagonics els elements de l'esfera política i els de la societat civil.

«La Mandràgora» reflecteix, doncs, la societat del segle XVI on els «picars» regnen a dojo; on els privilegis d'uns quants empobreixen la població que no té els mitjans a l'abast per a augmentar la seva economia i, consegüentment, sobreviu allunyada de la llum de les ciències i de les lletres.

Es un text tramet, més que no pas una trama d'accions. Ben traduït, entaforat dins una plaça que serveix de lloc d'encontre de les passions i els anhels d'uns éssers sense cap altra filosofia que la del pa de cada dia, amb el sexe sublimat i practicat d'amagat.

La situació i els personatges se'ns presenten amb un monòleg (cantat), tècnica iniciada per Eurípides. Per passar després a una

forma que intueix la modernitat; com és la confluència de tots els personatges vers un àmbit d'acció comuna: el mercat. (Val a dir que els autors grecs han estat al llarg de la història referència constant, tant en qüestió de forma i estil com de desenvolupament del discurs poètic; fins i tot les darreres produccions teatrals contemporànies, a nivell internacional, tornen a desenvolupar l'essència conceptual del teatre com a lloc d'encontre per a l'execució del ritual sublimant).

La intríngulis de l'obra se'ns desvetlla emprant la tècnica dramàtica dels poetes tràgics, entre els personatges anteriors a Eurípides, per mitjà d'un diàleg entre els personatges generadors de tot l'entrellat posterior. Aquest és el punt en el qual penso que l'autor s'ha excedit més quant a la qüestió literària, i ens escamoteja les accions, narrant-nos tot un seguit de dades indubtablement necessàries per tal que el públic entri en situació. És per això que se m'acut pensar que l'obra –el text– pateix d'una certa manca d'acció teatral, i que les paraules són més importants que la dinàmica gestual.

El director hauria pogut fer una lectura moderna i haver dissenyat una dramaturgia que remarqués la forta relació de les quatre portes. (La casa del privilegiat estudiant, la porta posterior de l'església, la fonda de lliure moral, i la porta estreta de casa l'advocat). Quatre punts d'accés que semiològicament marquen els quatre estrats socials del col·lectiu reflectit en l'obra, donant més èmfasi a la plaça, àgora malmesa, que no pas a les parets dels habitatges. Destacant més la motivació existencial dels elements dramàtics, i emprant a fons el contrapunt del servent «Sirus», que dona clarament la imatge antagonica de tots els interessos evidenciats ordenadament en el discurs de Maquiavel.

Aquest comentari no vol desmerèixer la posada en escena de què vam gaudir a la Plaça de Sant Pere.

L'obra permet dos, i fins i tot tres nivells de lectura, i suposo que la direcció escènica ho ha tingut en compte i s'ha decidit per la més natural i evident, fent el text tal qual.

Amb tot, l'autor ha introduït elements propers a la Comèdia de l'Art més que no pas a la Comèdia Grega o Romana –per exemple la constant relació amb el públic de gairebé tots els personatges, tot adreçant el seu parlament, com una clucada d'ull, per mantenir llur complicitat–.

Tanmateix la connexió no es va perdre en cap moment, ja que els actors es recreaven a gust amb aquesta possibilitat teatralment eficaç.

El públic va gaudir i va quedar clar, una vegada més, l'interès i el gust per la cultura dels habitants de Besalú, ja que crec que l'afluència de públic es pot qualificar de destacable.

Aquesta participació és molt important per a arribar a treure el Teatre definitivament de la crisi.

Malgrat que hom diu que la crisi és dels autors o bé dels directors, penso que la «causa prima» d'aquesta malaltia és la manca de públic als espectacles. La pèrdua del costum d'anar al teatre. I la «causa secunda» és l'excessiu gust per les grans «patums» escèniques dels programadors d'espectacles.

Sóc de l'opinió que el teatre ha de trobar noves formes de fer nous espais on gaudir-lo, arriscar-se a noves idees estètiques, nous públics... Penso també en la importància d'educar els nens i les nenes en la comprensió d'aquest Art, el mateix que es fa amb la música i les Arts Plàstiques. Aprendre que més enllà d'un text i d'un seguit d'accions hi ha la paraula i el gest, com a expressió del sentiment humà; comunicació íntima de les angoixes i alegries del temps en el qual vivim preparant temps futurs. Aprendre a gaudir, en definitiva, de l'Art d'expressar conceptes i sentiments poèticament sobre el llenç efímer del temps.

Es de rigor acabar aquest comentari felicitant tot el col·lectiu que ha fet possible l'espectacle. Destacant la feina d'en Vicens López, que ha portat a terme la tasca ferragosa i poc reconeguda de coordinar la producció d'aquest encertat treball.

Estic segur que Dionisos i Talia aixecaran la copa de l'agredolç licor del teatre a la salut d'aquest bon tutor del nostre Art.

Rafel de Cabanyes

Mutua General de Seguros

ASSEGURANCES DE LA LLAR
PLANS DE JUBILACIÓ, A

GESTORIA BASSOLS

V CICLE DE CONCERTS D'ESTIU BESALÚ 88

De dins, de dins de la *curturilla* de la vila, ens van sortir unes dates assenyalades especialment per als músics, i jo, que amb tota modèstia m'etiqueto «MUSQUITIC», vaig assistir a tots i, a més, resulta que fins i tot vaig ajudar a la seva realització. NO ÉS GENIAL? Llàstima que encara no hi ha una resposta del tot popular per part del poble, però bé, QUE CORDINS!!!, cada any som més, i cada any els concerts millors (encara que l'únic que va a menys és el pressupost... ejem!)... no vull repetir-me.

A l'anterior revista comentava el concert del «Quartet de guitarres de Barcelona» que ens va donar una proposta fresca de com suportar la rutina diària; doncs bé, els altres concerts no van baixar gaire del seu estil, encara que no crec que sigui jo la persona que hagi de dir-ho. Però ja que m'han donat l'oportunitat de *cutillejar*, «eccolo», aquí em teniu.

Jo voldria, abans de comentar concert per concert, agrair l'ajuda a tots aquells qui han fet possible una «movida» musical al poble, i desitjar a tots aquells qui no l'han feta possible «un felix son». RES MÉS. PUNT.

Torno a dir que jo no sóc la persona indicada per a comentar tots els concerts, tan sols voldria destacar les coses que no solen passar avui dia en una vila tranquil·la com Besalú:

a) Un virtuosisme pianistic digne del Palau de la Música de Barcelona, que vam tenir a Besalú amb una gran acollida popular. Unes mans d'artista sense ales, però amb l'ànima plena d'ocells enlairats. GENIAL! LLUIS AVENDAÑO.

Aquest va ésser el diamant d'or, el concert sorpresa, i la sorpresa d'un concert que tardarà anys a tornar-se a repetir. Llàstima!

b) El tendre i preciós concert de «Joventuts Musicals». No hi cap crítica alguna, excepte la falta d'organització d'un jove primerenc com jo, amb poques experiències similars... I'M SORRY. Sempre és i serà bonic veure amb aquella il·lusió i aquells nervis dels petits concertistes, els nens i nenes de la vila lluitant per fer la peça bé... No és digne, això, de l'empenta d'un poble? No és una prova de la seva cultura?... Jo crec que sí. I altra vegada, PUNT.

c) El concert cloenda va ésser tot un espectacle visual més que musical, ¿però no és la música un art ambivalent a les altres manifestacions artístiques?, doncs bé, almenys ho van intentar els artistes que amb el nom de «Diàleg Emporità en 3.300» ens oferiren el seu estil. Carles Coll, Montserrat Vayreda i Jordi Casals. Sincerament, OLE PER LA INTENTONA!

d) I no vull comentar el «Concert poètic «A la dona» » sobretot perquè no era amb el públic, sinó a l'escenari, i no és digne. Oi?... Vosaltres direu.

Però quina mena d'article és aquest?

Un article musical, que amb paraules ha intentat transmetre al poble el seu amor pel missatge de les notes.

PERÒ SI US PLAU! No siguis NOTA!

Francesc Viciàna

L'ESCOLA INFORMA

Escrit adreçat a l'Honorable Conseller d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya.

Honorable:

Els membres del Consell Escolar del centre públic «Salvador Vilarrasa» de Besalú, que depèn dels S.S.T.T. de Girona, com a càrrecs i representants de la comunitat educativa del nostre centre, en base a:

1r. Que a professors d'aquest centre fent ús del dret de vaga reconegut a la Constitució en defensa dels nostres drets professionals i econòmics, durant el curs 87-88 els van ésser descomptades dels seus emoluments les parts corresponents als dies de vaga, així com les proporcionals de les pagues dobles, excepte el complement familiar.

2n. Que els diners descomptats eren inclosos en les partides pressupostàries de la Generalitat de Catalunya a ensenyament, a través del seu Departament.

3r. Que bé personalment o bé a través dels seus representants, han reclamat que se'ls tornin aquests diners perquè el descompte no s'ha fet de la forma correcta.

4rt. Que de forma implícita se'ls ha denegat la reclamació abans esmentada.

5è. Que els diners descomptats poden incidir d'una manera directa en la millora de la qualitat de l'ensenyament, destinant-los a més material o activitats.

És per això que li fem la següent petició:

Que els diners descomptats en les nòmines dels professors d'aquest centre, que sumen la quantitat aproximada de **715.000 ptes.**, siguin inclosos en les despeses de funcionament del centre corresponents al curs escolar 88 - 89.

BESALÚ, 13 de setembre de 1988

El President

El Secretari

El Cap d'Estudis

Els representants dels pares

Representants dels alumnes

ASSOCIACIÓ DE PARES D'ALUMNES

Com cada any en començar el curs escolar, i després de la relativa relaxació del període de vacances, a tots els pares ens arriben les preocupacions davant la formació cultural dels nostres fills: cal tornar a l'escola, adquirir el material necessari, desitjar que al nen-/ nena li vagi bé amb el professor/a que li ha estat assignat, que aprofiti el curs, que tingui bones notes, etc. La tasca educacional dels fills, però, no és una feina exclusiva dels mestres, cal que tots hi col·laborem en la mesura que puguem.

Els darrers anys, la participació dels pares en el procés educatiu dels nens ha anat guanyant terreny. Les Associacions de Pares d'Alumnes tenen representants actius en el Consell Escolar de cada centre. S'ha aconseguit, doncs, quelcom important: els pares hem de deixar d'ésser purament uns espectadors, hem d'entrar de ple en el món de l'educació dels fills.

Aquest any, la Junta Directiva de l'Associació de Pares ha estat renovada parcialment, i els seus integrants són: **President**, Jesús Batlle. **Sots-presidents**, Vicens Juanola, Pere Frigola. **Secretaris**, Mercè Planas, Agustina Gayolà. **Tresorers**, Vicens Juanola, Francesc Iglesias. **Comissió Cultural**, Estrella Llandrich, Carme Serra. **Enllaç Ajuntament**, Silvestre Oliveras. **Enllaç mestres i psicòloga**, Teresa Cruz. **Enllaç educació física i esports**, Silvestre Oliveras, Pere Frigola. **Enllaç preescolar**, Carme Serra. **Enllaç Cicle Mitjà**, Mercè Planas. **Enllaç Cicle Superior**, Enric Coll.

Cal dir que la llista resta oberta a tothom qui vulgui afegir-s'hi, i que serà benvinguda tota mena de col·laboració.

Agraïm a la Junta precedent tots els anys dedicats desinteressadament a la millora de la nostra escola, i esperem poder continuar en la mateixa línia, amb un esperit d'entesa i unitat amb els altres estaments: mestres i alumnes.

L'objectiu és comú: Volem el millor per als nostres fills. Llitem per aconseguir-ho!

CAN MOLINARET

Kronenbourg

**Bar, tapes, música
i una bona cervesa.**

Ganganell, 21 - BESALÚ

COMISSIÓ DE FESTES

Aquest any s'ha gaudit, al llarg dels dies de la Festa, d'alguna activitat innovadora al poble.

Una d'elles ha estat el correfoc, polèmic en un principi però divertit i espectacular un cop es va realitzar. Aquest ha donat un aire popular i social a la festa: era la gresca al carrer.

L'altra activitat va ésser el ball vuitcentista, mancat de disfresses però ple de records que ens portaven a anys enrera. Moments entranyables viscuts a l'envelat es van reviuire i gaudir.

L'elecció de la Pubilla d'enguany no ha estat difícil, ja que els vots comptats destacaven per majoria les guanyadores. Han estat Montserrat Roset (Pubilla), Montserrat Ros (primera dama), Helena Roura (segona dama).

Tots aquests aspectes destacats, juntament amb actes ja consolidats a la nostra festa com sardanes, concerts, exposicions i concursos, han configurat la festa d'aquest any 1988.

La ja tradicional Tornaboda i el Ball de fi de festa, amenitzat pel conjunt Drac Màgic, van donar per finalitzades les Festes.

ELS AMICS DE RÀDIO BESALÚ

Hem arribat al final de l'estiu i cal fer un breu i concis repàs pel que respecta al tema de la ràdio.

Tots els convilatans han pogut seguir la programació ESTIU 88, que tot just ara finalitza, mitjançant un discret fulletó que se us passà per les cases, la funció del qual era posar-vos al dia, bé sigui amb les notícies o bé amb la música de tota classe que us serviem de dimarts a diumenge.

Ara arribarà l'hivern, cosa que vol dir que reduïrem la programació als caps de setmana passant a emetre el dijous i el divendres al vespre i dissabtes i diumenges tot el dia.

També cal remarcar, deixant de banda el tema de la programació, la dimissió del director de Ràdio Besalú, el Sr. Salvador Garcia, la qual ha obligat a crear una junta gestora que tiri endavant l'esmentada entitat, afrontant els greus problemes econòmics, problemes d'audiència i d'altres que en aquests casos se solen acumular.

Actualment a la Ràdio tenim un llistat amb més de 165 socis, la quota anual de pagament costa 1.000 ptes. Anima't i fes-te soci de la teva emissora municipal: RÀDIO BESALÚ - 107,8 FM.

PARLEM DE TEATRE

Bè, amics, com sempre, parlem de Teatre. Ara bè, com veureu, a partir d'ara ja no hi ha subtítol: «Al voltant de la taula», ja que aquelles xerrades al voltant de la taula, aquelles tertúlies en què tants moments agradables vam passar, amb infinitat d'anècdotes a quina més interessant; aquell caliu de la conversa amena, desimbolta, sincera, d'aquelles hores que es feien curtes pel seu caràcter obert; aquella coneixença del nostre pensar, de moment s'ha acabat. Per què? Doncs senzillament creiem que ara ja tots coneixem una mica millor el món del teatre i la nostra gent, i això és important i, a més, perquè la nostra revista «Tallaferro» treu a partir d'ara o ben aviat, noves seccions i llavors és prudent retirar la nostra com la fèiem fins ara.

No vol pas dir que pleguem, no; tot al contrari. Intentarem en cada nou número del «Tallaferro» explicar-vos quelcom del nostre teatre o del món teatral, per tal de fer-vos passar una estona divertida. Això serà un nou repte per a nosaltres. Si ho aconseguim ens donarem per ben pagats, si no la culpa serà nostra per no saber captar la vostra fina sensibilitat amb els temes que escollim. Esperem, doncs, que continuareu dispensant-nos el vostre preuat temps llegint les nostres modestes opinions sobre temes teatrals o relacionats amb el món del teatre.

I després d'aquesta introducció i aclariment del nostre canvi, imperiosament i per la seva importància hem de fer esment de l'obra teatral que es va representar al Prat de Sant Pere aquest estiu passat a càrrec de l'Agrupació Teatral de les Comarques Gironines, obra que precisament van estrenar aci, a Besalú.

L'obra fou «La Mandràgora».

Va assolir un èxit clamorós, tant de públic (Dèu n'hi do el que hi havia) com de representació. Els actors foren molt acurats cada un en el seu paper, i a destacar la magnífica posada en escena amb uns decorats molt ben trobats i adients a l'obra representada. El

tema de «La Mandràgora», divertit i ben resolt a carta cabal, tant que creiem del tot que els qui van tenir la sort d'ésser-hi van gaudir moltíssim. Una obra que actualment s'està representant per la pròpia Agrupació Teatral de les Comarques Gironines per tot Catalunya.

També volem avançar-vos que s'està assajant, fa molt poc, una nova obra de teatre per la nostra Agrupació Teatral de Besalú. L'obra, de caire humorístic, amb la qual podem assegurar-vos sense por d'equivocar-nos que passarem una estona incomparable, és **L'oncle Anton**. I quin oncle! I quina família! Quin tip de riure!

Quan s'estrenarà, l'obra? Això encara és una incògnita. Només volem dir-vos que us prepareu i no falleu el dia de l'estrena, perquè els actors que hi intervenen, i tot just són al principi, ens fan una autèntica creació dels personatges. I és que de mica en mica anem tenint autèntics actors que bé es mereixen tot el nostre suport i l'aplaudiment massiu de tots nosaltres.

Desitgem que l'estiu i la Festa Major passada els hàgiu gaudit moltíssim, i que la tardor en què ara ens trobem, amb tota la gamma dels seus colors d'uns tons incomparables, sigui per a vosaltres ben escaient.

La cuina bona, senzilla, ràpida i saludable de la Srta. T. Cucala

Aquesta vegada anirem per una cosa dolça que sigui bona i poc complicada:

Pastís de pinya

Es necessita: 1 pot de pinya. 2 ous. Farina i sucre igual al pes dels ous (de 75 a 100 grs.). Margarina vegetal (un tros). 1 bossa de Royal. Pela de llimona ratllada o vainilla. Algun licor (conyac, whisky, kirch, cointreau...).

Es fa la pasta barrejant la farina, el sucre, els ous, la margarina, el Royal, i la llimona o vainilla.

Quan es té la pasta feta, en un motllo de pastis es crema sucre i es col.loquen llesques de pinya per tot el fons. Llavors s'hi tira la pasta. S'escalfa al forn. Quan és calent s'introdueix el pastís i, a forn baix, es deixa mitja hora.

En treure-la s'emborratxa amb suc de pinya al qual s'haurà afegit el licor.

Es deixa refredar i en el moment de servir-la es tomba i quedarà, a sobre, el sucre brillant i la punya.

És molt bo i, com podeu veure, més ràpid de fer que el clàssic pastís de poma.

També es pot fer amb poma, i així no s'ha de comprar el pot de pinya. Si la fem amb poma, com que no tindrem suc, el licor es barreja amb almivar (aigua i sucre).

He pensat que per a completar aquest apartat de cuina podríem afegir alguna observació o consell sobre alimentació o dietètica:

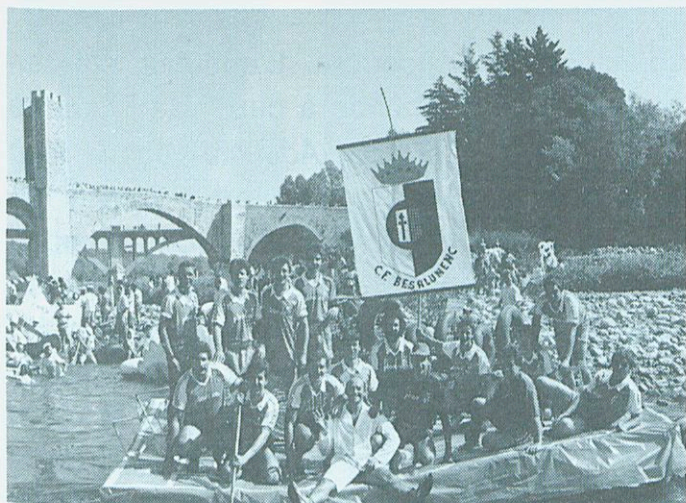
Ho titularem **És bo saber que...**

Avui, com que aquí a Besalú tenim l'aigua amb molta calç, us diré que l'aigua dura, rica en calç i magnesi, NO és perillosa per a la salut. Al contrari: diferents estudis han demostrat que, en les ciutats on l'aigua és dura, hi ha menys morts per infermetats cardiovasculars.

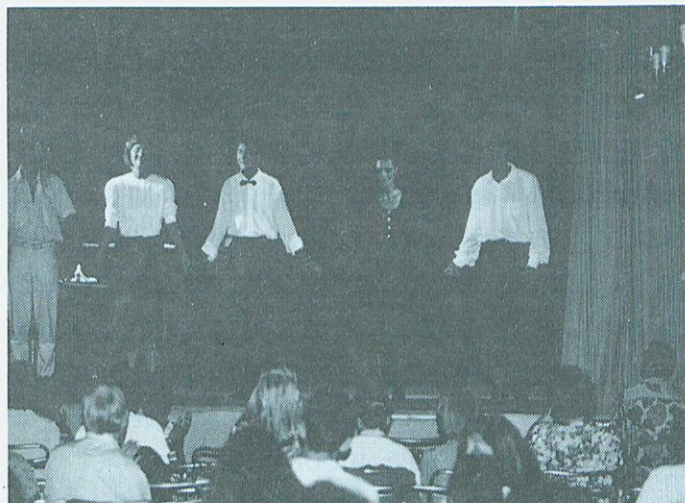
El matí és bo deixar córrer una mica l'aigua de l'aixeta, ja que per estar en les canonades pot contenir plom.

Hauríem de beure, cada dia, més o menys un litre i mig d'aigua (excepte els qui pateixen insuficiència cardíaca o renal).

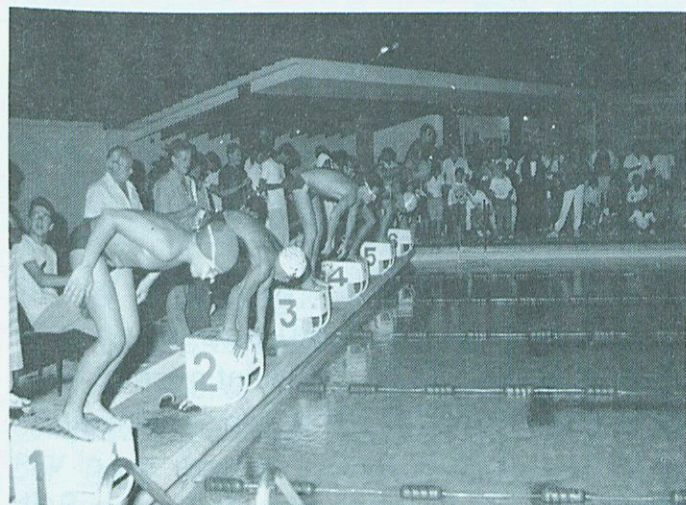
FLASH DE TRES MESOS

Regata del Fluvià. El CF Besaluenc va guanyar el premi concedit a l'embarcació més concorreguda.

Instantània final del «Concert Poètic a la Dona». Un bell espectacle i una bona representació.

Moment de començar les Dotze Hores de Natació en la seva novena edició.

Cloenda del Casal d'Estiu. La formació és a punt de començar.

CONFECCIONS
JUANOLA

c/. Ganganell, 38
 Tel. 59 01 82. BESALÚ

Electroservei
Jorda C/ Ganganell, N.º 22
 17850 Besalú.

Tel. 59 03 52

Miquel Vergés i Barceló

Neix a Sales de Llierca el 7 d'abril de 1915. Va anar molt poc a l'escola. Fins als divuit anys va guardar ramats de cabres i les vaques. Deixà aquesta feina per anar a bosc. Això fins que esclatà la guerra civil. Tenia 22 anys. Companys seus, voluntaris, volien que ell també se'n fes. «*Voluntari per a anar a menjar un pollastre i beure una copa de xampany, prou; però per anar a la guerra... de cap manera!*». Es va incorporar quan el van cridar. Després d'uns pocs mesos a Barcelona i Tarragona, l'envien a Jaén, on roman prop d'un any i mig. Fou un temps de total tranquil·litat en el qual només de tant en tant sentien algun tret. De Jaén els envien a Caspe. Allí la situació canvià totalment. Varen passar molta gana i set. «*Recordeu-vos del que us dic: és molt pitjor la set que la gana. Vam arribar a beure d'una bassa en la qual suraven alguns morts.*»

Després de Caspe, i en pocs mesos, començà el desplaçar-se d'un lloc a l'altre: Ebre, Gandesa, Tarragona, l'Ebre novament... Cau malalt. Té una pleura que l'allunya del front durant tres mesos. Passà pels hospitals de Tarragona, Mataró i Barcelona. El van atendre dos metges estrangers, dels quals guarda molt bon record. S'entien gràcies a un intèrpret i a ells els deu continuar vivint. Un cop guarit és enviat a Arenys, al cos de Serveis Auxiliars. Després de dos anys d'estar fora de casa pot anar a passar-hi un parell de dies. És enviat a Torelló, on féu d'ajudant de flequer, i després a Llagostera. Aquí deixa la companyia quan aquesta, amb camions, fugia cap a França i se'n torna cap a casa.

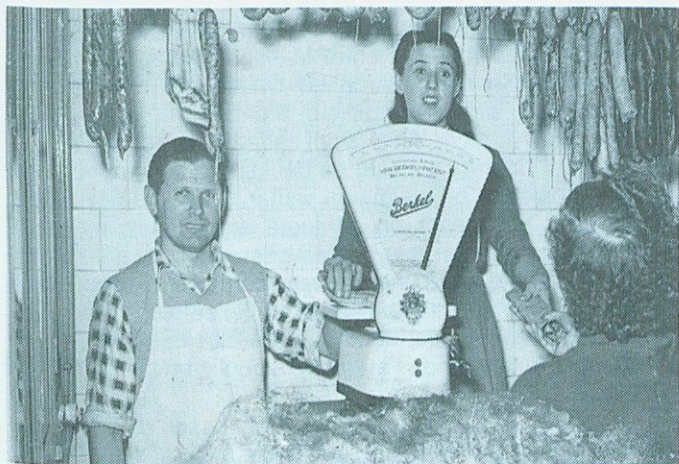
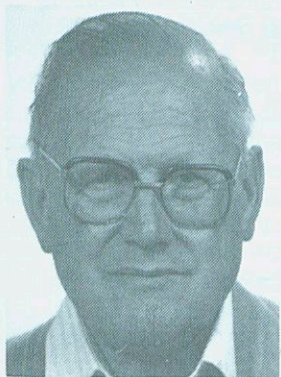
Amb l'arribada dels nacionals, en Vilardell el fa presentar. És enviat a Olot a peu, amb altres persones de Besalú, Beuda... A Castellfolit de la Roca els moros li

confisquen la caçadora. L'endemà els fan anar a Figueres, també a peu. I de Figueres són enviats a Girona: «*Aquesta vegada amb camions*», precisa. A Girona hi roman un mes, fins que és avalat. Pot tornar cap a casa, però llavors el reclamen per la quinta. «*Em tocava Ceuta, però em vaig espavilar i gràcies a les influències i a fer-me el «tonto», perquè heu de pensar que sovint calia fer-se el beneit, em varen declarar inútil per allò de la pleura.*» I en Miquel somriu amb cara de murri.

«*Després de la guerra hi havia més gana que coneixements. De cèntims en tenia tants com germans té Déu.*». Va treballar a bosc, feina que compaginava amb una altra tasca que coneixia molt bé i de la qual ens podria explicar moltes històries i facècies: el contraban. De França portaven llums de bicicleta, dinamos, rodes de cotxe... «*Era un viatge de set hores per les muntanyes amb una càrrega de trenta quilos de mitjana.*» D'aquí portaven cap al país veí, per intercanviar, samarretes, cançalada... En Miquel calcula que li quedaven cap a 200 ptes. netes cada vegada. I recorda que treballant a jornal tot el dia en guanyava 25. Va ésser denunciat i el van agafar. Fou enviat a Figueres, on el van estomacar. De Figueres el van portar a Salt. Allà s'hi va trobar amb tota una colla de coneguts, tancats per la mateixa raó. A aquesta denúncia en seguiren d'altres, encara que no sempre el van poder enxampar.

«*Em vaig casar als 28 anys. La meva dona també és de Sales de Llierca. Ens vàrem establir a Can Ribas.*» L'interrompem per dir-li que des de Can Ribas hi ha una bona vista. La resposta d'en Miquel és instantània i segura: «*Vèiem més aviat el sol que no pas el pa.*»

Varen comprar la casa on viu actualment, i

que ja era coneguda amb el nom de Can Quei. No els va semblar convenient canviar-li el nom. D'això ja fa quaranta anys. «La compràvem per Sant Esteve i ens hi establíem per Sant Vicens. De mica en mica l'hem transformada tota. Vam començar el negoci amb 21.000 pessetes, que és el que vaig fer de vendre'm tot el que tenia. Ens en van deixar per comprar la casa i posar la botiga en funcionament.» Des d'aquest moment deixa definitivament el contraban.

Li preguntem si la botiga donava per viure. «De cap manera. I per això em vaig haver de dedicar a l'estraperlo.» I amb posat seriós i greu, afegeix: «No he fet mai mal a ningú, però allà on veia una pela a guanyar...». I en Miquel, engrescat, ens explica els maldecaps que tingué per tirar endavant el negoci i les dificultats amb les quals es trobà. «No em

varen pas faltar les denúncies sobre la botiga. I tot per enveges. Quan aquí arribava un de fora i començava a espavilar-se, aviat tenia les denúncies per sobre. Jo vaig venir d'una casa pobra i volien que continués essent-ho. Ja m'ho van dir els pares quan vaig decidir establir-me aquí: Vigila perquè vas en un poble de cacics i envejosos. Però la veritat és que no m'ha espantat mai res, tot i que no sé de lletra.»

Malgrat tot això, en Miquel ha participat activament en la vida del poble: durant uns quants anys va ésser el responsable de l'organització de la tornaboda de la Festa Major, ha col·laborat en els aplecs de Sant Ferriol, en les desaparegudes festes de Sant Antoni..., i recorda amb simpatia l'any en què fou nomenat prior de la Festa dels Dolors. Ens esmenta el discurs que va haver de fer des del balcó i que de bunyols no en van pas faltar.

Parlant de la botiga ens diu quelcom que ens sorprèn. I és que abans, proporcionalment, es feien més diners que no pas ara. Com a dies especialment intensos recorda les maniobres que fa molts anys es van fer en aquesta zona. «Vam fer molts diners. En deu dies vam arribar a les 150.000 pessetes de calaix. I aquell any també va ésser un any de molts bolets. En vaig collir 562 quilos que vaig vendre a cinc pessetes el quilo net, a Girona.»

En Miquel ja fa temps que és jubilat. El negoci el porten els fills. Però un home que ha dut una vida molt intensa i activa difícilment pot resistir la inactivitat. Per això, per fer alguna cosa i, alhora, com a distracció, va cada dia a treballar i «cuidar» els horts. I, de tant en tant, alguna excursió amb la dona, com la que faran molt aviat cap a Suïssa i Àustria.

GERMANDAT DE DONADORS DE SANG

Benvolguts amics:

Gràcies, una vegada més, per la vostra generositat, que no té límits.

La vostra sensibilitat, el vostre civisme, és una mostra de la maduresa que anem agafant tots i cada un de nosaltres.

Això és una raó de pes per a considerar que la nostra estimada vila de Besalú va per bon camí, va endavant, que tots junts podem fer grans coses i que la solidaritat és cosa de tots, no exclusiva solament d'alguns.

Que en sou, de fermes! 117 donacions de sang el proppassat dia 6 d'agost, època de vacances i amb molta calor, però ja res no us espanta i vosaltres, solidaris amb aquells qui ho necessiten, que són molts, compliu la vostra tasca de donar la vostra sang, aquesta sang meravellosa que salva tantes vides; això us honora i us distingeix com a grans persones de cor. Us felicito i us demano que persevereu per aquest camí; sou fantàstics.

L'any passat pel mateix temps es van fer 85 extraccions; aquest any, 117.

I amb la falta de sang que hi ha, això és una ajuda important perquè cada dia, dissortadament, se'n necessita més, de sang, i penseu que la vostra donació altruista pot salvar una vida. Que bonic que, gràcies a tots nosaltres, es pugui salvar una o moltes vides!

Per a això bé val la pena fer algun petit sacrifici per tal de donar la nostra sang, tan valuosa per als altres.

Gràcies, una vegada més, i sapigueu que com sempre i per a qualsevol cosa estic a la vostra disposició.

Joan «Zafont»

BESALÚ CLUB NATACIÓ

Un cop finalitzat l'estiu, el Besalú CN us vol donar a conèixer una mica les tasques que s'han dut a terme durant aquest temps.

El B.C.N. ha participat en la Lliga Gironina de piscines descobertes (o Copa Pirineu) i ha quedat segon classificat entre cinc clubs participants del grup A, i sis del grup B.

Pel que fa als més petits (nedadors fins a 12 anys) i esperant que tiraran endavant el nostre Club, hem de dir que han participat també en la Challenge David Moner, on han aconseguit un segon lloc en la classificació general.

A partir d'aquesta Lliga Gironina, i fent una selecció de les millors marques, uns quants nedadors han pogut participar al Criterium Interclubs gironí, així com en els campionats provincials celebrats a Banyoles.

A més d'aquestes competicions, el 30 i 31 de juliol se celebraren a Besalú les IXes 12 Hores de Natació, en les quals participaren el CN Banyoles, CN Anglès, CN Castellfollit i dos grups del Besalú CN, comptant, com sempre, amb el suport del poble.

Aquest any, una vegada més, una bona colla dels nostres

nedadors han aconseguit fer les següents travessies: la de Roses (1.200 - 1.600 m), la Tussols - Basil, a Olot (800 m), i la de l'estany de Banyoles (2.200 m).

Cal destacar la presència de tres nedadors del Besalú CN, en Marc Juanola, en Sergi Fernández i en Pere Ventura, que amb el seu esforç han anat als Campionats de Catalunya celebrats a Manresa en les competicions següents: Marc (200 i 400 m lliures), Sergi i Pere (200 i 100 m braça), i als Campionats d'Espanya celebrats a València en: Marc (200 m crawl), Sergi i Pere (100 m braça).

Per finalitzar la temporada se celebrà, el dissabte 27 d'agost, la festa social amb l'actuació de les nedadores del Club fent ballet aquàtic, un sopar per als socis, i un ball de fi de festa.

El diumenge dia 28 els cursetistes demostraren les seves qualitats de nedadors, així com ho feren també els jugadors de waterpolo del Club.

La festa s'acabà amb jocs aquàtics i un sopar per a tots els nedadors.

CN Besalú

CENTRE EXCURSIONISTA BESALÚ

A partir d'aquest mes de novembre comença una nova modalitat de col·laboració entre la nostra entitat, el Centre Excursionista Besalú, i l'Àrea de Cultura de l'Ajuntament, que consistirà en l'organització d'una sèrie de sortides d'interès, amb autocar, en principi cada dos o tres mesos.

Els pobles i indrets a visitar es decidiran conjuntament. Un cop fixat l'objectiu o objectius a visitar, l'Àrea de Cultura de l'Ajuntament es posarà en contacte amb l'Ajuntament del poble o indret a visitar, per tal de poder disposar d'un servei de guia o, si més no, d'una informació acurada i, així, poder aprofitar més bé el temps a invertir en l'excursió.

La part d'organització, de la qual es farà càrrec la nostra entitat, serà el lloguer de l'autocar, la publicitat i el control de les places.

S'intentarà que l'expedició pugui ésser rebuda per representants de l'Ajuntament del poble o ciutat visitada.

La primera d'aquestes sortides, que ens ajudaran a conèixer millor el propi país, serà a la bonica vila de Sitges, al Garraf. Inclou visites al Museu-Palau Maricel, al Museu del Cau Ferrat, a l'església de Mar i, en definitiva, podrem admirar, si Déu vol, tots els racons de la «Blanca Subur».

I per acabar, sols avançar-vos que la sortida del mes de gener serà una ruta pessebrística, visitant pessebres a Granollers, Castellar del Vallès, Sabadell -visita al Museu del Pagès, a la masia de Can Deu-, Vic i Olot.

I el mes de març una sortida a Olesa de Montserrat o Esparraguera, per tal de veure una representació de la Passió.

Centre Excursionista Besalú

RENAULT

AGÈNCIA:

Rafael Solà i Canalias

Avgda. President Lluís Companys, 36

Tel. 59 07 01 - 17850 BESALÚ (Girona)

llibreria
Capellades

Papereria - Impremta - Objectes escriptori -
Joguines

Av. President Lluís Companys, 5 - Tel. 59 07 90. BESALÚ

A BESALÚ, BÀSQUET? ARA!

Tres o quatre vegades per setmana, els llums de la pista de bàsquet s'encenen tot il·luminant les fesomies de la gent que va arribant. Tots junts som aquells qui sacrificuem una hora de diversió per tal de donar a l'esport tot allò que el cos li pugui donar. Se senten xerrades d'aquells qui vénen parlant d'un tema concret que haurà d'ésser abandonat, tot i que, de vegades, tornarà a ésser parlat per algú, cosa que farà escapar algun que altre crit d'atenció. Sempre mancant la imatge de dues o tres persones, per alguna o altra excusa superficial, es comença un entrenament que serà semblant a tots els altres. Si algun dia passeu per davant de les escoles, podreu observar com una pilota taronja uneix pensaments i esperances, ara per ara de la Carme, d'en Josep M.^a o de l'Anna..., però que també pot arribar a enllaçar la vostra vida. El nostre esforç pot arribar a ésser la vostra alegria, i ho serà quan penetreu dins el nostre món per abonar el nostre esforç. Seria meravellós trobar darrera de la banqueta un munt de persones que amb els seus ànims ens estimessin, tot portant-nos a la victòria. Creiem que deuen ésser moltes les persones que no veniu a veure partits perquè penseu que res proper no us uneix a la nostra entitat, i que no mereix el vostre ajut perquè al nostre poble les coses sempre les fan els mateixos; però també heu de comprendre que el món gira, i molt de pressa, i potser d'aquí a un temps el vostre fill, nét o amic us dirà que li agradaria practicar un esport diferent d'aquest futbol que absorbeix tothom, i que ho provaria en el club de bàsquet. Aleshores se li obriran les portes de la il·lusió i l'esforç, i entrarà en un món del qual nosaltres haurem construït els fonaments, però on encara manca una forta carcassa, feina que us toca a vosaltres i que creiem que posareu en pràctica amb cura i satisfacció. Però aquestes ratlles no han de servir d'estímul només a la mainada que està disposada a plorar d'alegria després d'una victòria merescuda, ja que també han d'aprofundir dins la ment dels grans. Per a ells, ja fa dos anys que el club va crear uns carnets de soci col·laborador que pel seu modest preu no suposen cap entrebanc en el pressupost domèstic, però per a nosaltres són diners per a pagar les nombroses despeses que, encara que no ho sembli, existeixen. I si alguna indústria o entitat es veu capacitada per ajudar de forma més substancial al club, seria rebuda amb agraïment perquè, com en molts llocs, els diners ens esquerden il·lusions, però no les trenquen del tot.

Ara per ara, el present és nostre, però a vosaltres us espera un futur no gaire llunyà.

Club Bàsquet Besalú

QUÈ PASSA AMB ELS JUVENILS DEL C.E. BESALÚ?

Aquesta és una pregunta que molta gent del nostre poble, socis i no socis, es plantegen des de fa algun temps. Crec que com a secretari del Club puc respondre aquesta pregunta, explicant la situació actual, partint, això sí, de la temporada present.

A començaments d'agost es comunicà als jugadors juvenils de l'any passat que no passaven per l'edat a una altra categoria, i als infantils, que passaven a juvenils. A l'inici dels entrenaments quasi cap no es va presentar, malgrat les recomanacions de diversos membres de la Junta Gestora.

Per tal d'aclarir les coses i saber els vertaders motius d'aquesta postura, el president de l'entitat els convocà tots ells a una trobada el passat 24 d'agost, a les instal·lacions del Club. Allí, de dos quarts de 9 fins a dos quarts d'11 del vespre, en presència de l'entrenador, el president i un servidor, el secretari, foren convidats, un a un, a entrar al despatx i exposar les seves raons per les quals no es volien entrenar. Dels onze jugadors convocats, dos no es van presentar, encara que un tenia justificació; dos més van marxar abans que els toqués el torn; un, que no viu a Besalú, digué que no volia jugar més en el nostre equip malgrat haver-se'n aprofitat alguns anys per a jugar quan al seu poble no feien equips alevins o infantils; dos més van dir que volien la baixa per anar a jugar amb el Banyoles; els altres

van manifestar que volien jugar i que ja vindrien als entrenaments.

La postura del club, explicada a cada un d'ells, és que no es vol perjudicar ningú, i que si un club s'interessa per algun d'ells el més normal seria que es posés en contacte amb nosaltres, i ja en parlariem, cosa que no havia ocorregut aleshores ni fins ara tampoc. El que també se'ls va dir, per mitjà del president, és que l'equip ha de continuar, amb les incorporacions i els canvis que facin falta. S'intentà convèncer-los que anessin als entrenaments i que, de mica en mica, tractariem de solucionar els problemes que hi hagués.

Per un moment ens semblà que la situació canviaria, però no fou així. Al cap d'uns dies la inexistència als entrenaments es tornava a repetir de forma continuada. Vista la perspectiva, els jugadors foren convocats, altra vegada, amb caràcter d'urgència mitjançant carta certificada per al 9 de setembre a dos quarts de 9 del vespre. Aquesta vegada l'assistència fou total. Es mantingué un diàleg directe amb tots ells, i exposaren algunes situacions amb les quals no estaven d'acord. La Junta accedí a solventar els problemes i preguntà als quatre jugadors que passaven d'infantils a juvenils si volien signar les seves fitxes, cosa a la qual es negaren sense manifestar clarament, excepte un, els seus motius reals.

La Junta, complint amb la seva paraula, modificà, en la mesura del possible, les situacions en què no estaven d'acord els jugadors, però la no assistència als entrenaments va continuar. Això ens feia i ens fa pensar que molts d'ells no volen jugar a futbol amb el Besalú, i així perjudicar, deliberadament o no, el nostre club.

Les fitxes, les renovades automàticament i les no signades, foren portades a la Federació el 22 de setembre i acceptades plenament. Això fa que tots siguin actualment jugadors del Besalú, amb tots els seus drets i deures.

Per últim, tots els jugadors foren convocats, per carta certificada i acús de rebut, per al dia 24 de setembre per jugar el primer partit de la temporada. Quatre foren els jugadors que s'hi presentaren. Ara el Club, una vegada sàpiga els vertaders motius de la no presentació d'aquests jugadors, prendrà les mesures disciplinàries que calgui d'acord amb el que preveu el reglament de la Federació Catalana de Futbol.

Aquests són els fets i ara vull donar la meva opinió personal, que crec compartida per la majoria dels membres de la Junta Gestora. Crec que alguns d'aquests jugadors estan essent mal aconsellats per terceres persones. La Junta ha tractat, per tots els mitjans possibles, d'arribar en un acord amb els jugadors accedint a la majoria, per no dir totes, de les seves demandes: canvi de dia d'entrenament, no coincidència amb el primer equip, evitar els enfrontaments entre ells i algun membre de la Junta, etc. Ara bé, el que no podem fer és desintegrar l'equip, perquè això comportaria la impossibilitat de jugar el primer equip a 1ª Regional, i un greu perjudici per als altres equips inferiors del Club. Nosaltres estem disposats, si cal, a concedir la baixa, amb condicions, a qualsevol jugador que sigui reclamat per un equip de major entitat o potencial, però això fins ara no s'ha produït. Per tant tots els jugadors, legalment, pertanyen a la disciplina del Club; que vulguin jugar o no, ja no depèn de nosaltres, i per tant no ens en sentim culpables.

A tots els membres de la Gestora ens sap molt de greu l'actual situació, però creiem fermament que davant els capricis d'alguns jugadors ha de prevaler el bé col·lectiu del Club, i això passa pel manteniment de l'equip de juvenils.

Actualment s'ha fet càrrec de l'equip, com a entrenador, en Pere Soldevila, que amb molta il·lusió intenta crear un bon ambient que faci possible que el seny i la responsabilitat tornin a l'equip juvenil del CE Besalú. Així ho esperem tots nosaltres.

Pere Cerro i Gelis
Secretari del CE Besalú

ANTI-PALLASSOS

El circ es mor lentament. Quasi ja no respira. Com un vell sauri s'esvaeix víctima dels nous temps, i (per què no?) mancat d'artistes autèntics que li donaven vida.

Els artistes de circ fa temps que van sortir de les carpes per cercar nous escenaris on guanyar-se la vida. I els pallassos no van ésser menys afectats per aquesta dèria de supervivència.

Fa pocs anys, un pallasso es va suïcidar al nostre Estat. Es va fer fàcil de justificar la seva decisió, ja que hom sap que els pallassos riuen per fora i pateixen el plor amarg per dins. Potser ho va fer per no haver de caure en la mediocritat dels «anti-pallassos», com ara els qui ens van visitar aquestes darreres Festes a Besalú.

Quan els vaig veure per primera vegada vaig sentir una repulsa dolorosa i recordava, indignat, la mort d'aquell «pallasso» melangiós que es va enfonsar amb el seu vaixell: el circ.

No sé a qui se li va ocórrer contractar «Paladins Clowns» però, si us plau, no ho feu mai més. Els nens (grans i petits) no ens mereixem aquest insult a la ingènua sensibilitat.

Veure'ls era rebre una escopinada a l'últim reducte pur de l'ànima.

Rafel

GUSPIRES

Hem de tenir en compte que dins la nostra societat, tan agressiva, cada vegada és més difícil d'agafar un compromís sense rebre cap compensació material per la feina a realitzar. Del mati al vespre, estem venent retalls de la nostra llibertat sense adonar-nos-en o, el que és més greu, la canviem per coses que generen dependència.

¿No deu ser que estem agafats en una gàbia de la qual, com els ocells domèstics, si ens deixessin anar ens moriríem?

Ens estem acostumant a anar a remolc i acabarem essent unes màquines programables?

Es parla que la societat actual ha perdut la il·lusió; la recuperarem si ens sentim, cadascú en particular, protagonistes de les coses que fem o de les que ens sentim solidaris i treballem per aconseguir el nostre objectiu.

J. G.

La Comissió Anti-abocador informa:

REFLEXIONEM

Des de començaments de setembre tots heu pogut

MAS ESPINAU. Beuda

Tenim porcs per vendre carn a «la matança» de desembre i gener. Són de raça rústica -no industrial-, pasturen pel bosc cada dia, no mengen pinsos ni reben tractament mèdic ni de cap classe. **UNA CARN SABOROSA I SANA.**

Busquem una persona que ens ajudi a la casa quatre dies per setmana (menjar, allotjament i dormir). També busquem dos nois que ens ajudin en treballs de paleta, treballar a bosc...

Interessats, podeu venir a la masia en qualsevol moment o posar-vos en contacte amb en Jordi Llandrich, del taller mecànic.

BRIGIT - ROSENOW

observar uns elements estranys en la nostra geografia. Uns vehicles pesats que tenen un destí i una procedència «al Clot de les Mules des d'Olot». Si, des de començaments de setembre que funciona l'abocador i des de primers de setembre que ens volen fer creure que no hi tenim res a fer.

Però, reflexionem. Qui se'n serveix, d'aquest abocador que diuen que és comarcal? Com es controla aquest abocador que diuen que és controlat? Reflexionem, i com diu la cançó, «qui del llit se n'aixeca amb el dret d'anar pel carrer sense tenir por?».

Hem de tenir por perquè hi ha coses més brutes que les escombraries d'una comarca. I si no, reflexionem.

La Garrotxa té un abocador comarcal i només se'n serveix la ciutat d'Olot. Des que l'abocador va entrar en funcionament, només Olot l'ha fet servir. Qui, de veritat, necessitava d'aquest servei que diuen comarcal?

Els municipis de la comarca s'han mancomunat pel servei de recollida d'escombraries, però curiosament Olot no ho ha fet. Per què?

Tots els pobles de la comarca han hagut d'augmentar les seves taxes de recollida d'escombraries. Alguns fins i tot han hagut de crear la corresponent ordenança municipal. Olot ho tenia tot previst per abocar-hi immediatament. Per què aquesta diferència? Tots som Garrotxa.

Entrem en el control de l'abocador? ¿No us sembla un pèl sospitos que ja el primer dia d'anar-hi a abocar «es descuidessin» de controlar les escombraries abocades? Van estar quaranta-vuit hores a sol i serena. I sabeu què diuen quan ens queixem? Ja podeu riure, ja; diuen que només hi havien abocat deu tones d'escombraries i que amb tan poca quantitat no es podia treballar bé. Ara reflexionem. Si deu tones no es poden tractar, com ho faran per tractar-ne quaranta-cinc? El control d'un abocador controlat no es controla. I això és perillós, i per això ens hem queixat des del començament. Bé, al començament ens vàrem equivocar. Estàvem segurs que en un principi es controlaria tot, però que més tard (com sol passar) hom es dispensaria de mantenir tanta cura i a partir d'aquell moment començarien els problemes que ens temíem.

Des del començament hem hagut de denunciar anomalies. Les tenim al jutjat. Vàrem dir que ho fariem, i ho hem fet. Nosaltres sí que complim, no fem com aquells qui es diuen representants del poble perquè tenen un càrrec polític que, quan va ser el moment, van callar per donar sortida a un problema comarcal, i ara callen perquè Olot ja té el servei que volia. I, reflexionem, només el té Olot.

Davant de tot això ja ens direu, ¿qui del llit es lleva amb el dret d'anar pel carrer sense tenir por?

Sabem que hi ha gent que pesen més que nosaltres, però nosaltres encara no hem dit la darrera paraula. Mantenim la nostra postura pacífica i dialogant amb la mirada fixa en la justícia. Confiam en la resolució del contenciós -administratiu perquè tenim fe en la justícia però, malauradament, «las cosas de palacio van despacio».

L'ABOCADOR

Permeteu-me fer ús d'un dels pocs drets que em dóna la nostra limitada democràcia, com és el dret d'opinió. A més, penso que trenta anys arrelat en aquesta vila em donen aquest dret.

Com tots deveu recordar, fou el mes de juliol del 86 quan l'amic Josep M.ª Bassols, fent un crit d'alerta del que ens venia a sobre, m'estic referint, naturalment, a la decisió de construir un abocador controlat al terme de Beuda i a dos quilòmetres de la nostra vila.

Fruit d'aquella primera reunió, conseqüent del perill que implicava per a Besalú, que es troba aigües avall d'aquest abocador, i conscient dels informes que tenia d'altres indrets afectats per aquest tipus de construccions, vaig fer-me protagonista voluntari d'una comissió que, d'alguna manera, havia de fer tots els possibles perquè això no es realitzés. Tots sabem que lluitar contra els poders fàctics era gairebé una causa perduda. Causa perduda perquè encara no hem arribat a entendre que les nostres llibertats acaben on comencen les dels altres, cosa que els nostres governants no han assumit de moment, i sembla que fins que no canviàrà la generació no es produirà.

La meua opinió en escriure aquestes ratlles és una altra: aquella comissió integrada per vint-i-vuit persones va començar la seva tasca abonada per tots nosaltres. Fruit d'aquelles trobades és la convicció que persones i entitats de la nostra vila han estat poc reflexives a l'hora de prendre decisions. Que en cap moment no han tingut en compte els interessos del poble de Besalú. Més aviat tots van pensar en la medalla a benefici del seu propi partit, malgrat que després tant els uns com els altres volgueren eludir les seves responsabilitats inculpan-se mútuament.

La comissió anti-abocador fa un primer manifest declarant-se apartidista per entendre que ni els d'un color ni els de l'altre no han fet res, ben al contrari, per tal d'evitar el que suposava un perill per a tothom. A mesura que s'apropen les eleccions municipals, algun membre de la Comissió Anti-abocador opina que una candidatura en aquest sentit pot facilitar la lluita contra l'abocador. Guanya la candidatura esmentada i, a partir d'aquí, alguns membres de la comissió al·leguen que l'afer s'ha polititzat, i es desvinculen de la comissió. Els pocs que quedem decidim que l'Ajuntament farà la seva feina i la comissió assumirà la seva, tot i que ambdues han d'anar coordinades amb la mateixa finalitat.

A pesar dels molts i variats rumors que circulen pel poble, sóc d'aquells qui es resisteixen a creure que un problema tan seriós es pogués fer servir a benefici d'interessos que no fossin la lluita contra l'abocador. Són ja més de dos anys que la comissió anti-abocador, abonada pel poble, persones i entitats, ha fet front a les moltes despeses econòmiques que hi ha hagut.

En consideració a això, ni l'Ajuntament i menys la comissió anti-abocador no poden defraudar el seu poble, tal i com podria semblar per les últimes notícies aparegudes a «Punt Diari» del 27-VIII-88. Besalú transigeix i porta les deixalles al Clot de les Mules. L'article, sense signatura, però del qual tots coneixem la paternitat, de la missa no en sap la meitat. Sembla estrany que sigui fill de Besalú i que hagi estat integrat a la comissió anti-abocador. Articles com aquest, ple de mentides que posen en entredit l'honorabilitat de persones i d'institucions, mereixen el més enèrgic menyspreu dels seus conciudadans.

Si el seu primer article no el va signar, el del dimecres 31-VIII-88, en l'espai «Columna», en Salvador Garcia, de tots conegut, diu tal cúmul de barbaritats que no són dignes de tornar-se a mencionar. Ràdio Besalú pot ésser un exemple de la seva mala gestió i irresponsabilitat. D'altres plomes més hàbils que la meua donaran la rèplica que aquest indivi-

du mereix. Em fan llàstima aquests que, mancats de personalitat pròpia, usen argücies com aquesta per a pujar un esglaó en la vida.

Per acabar, penso que si arriba el moment en què Besalú hagi d'anar a abocar al Clot de les Mules, la decisió no ha d'ésser de l'Ajuntament ni de la Comissió Anti-abocador; haurà d'ésser una decisió del poble. Això sí, després d'haver esgotat tots els recursos haguts i per haver, a fi de comptes no és cap obligació. Ni tampoc no hem de tenir gaire por del que digui la Generalitat, ja que ella és la primera de fomentar els abocadors posant en perill l'ecologia i la salut pública. Recordem els abocadors de: Garraf, La Fuensanta, les Lloses, Lloret, el dels Àngels i tants d'altres que no acabariem mai.

Només em resta recordar que encara està pendent de sentència el contenciós - administratiu que Besalú va presentar a l'Audiència Territorial de Barcelona, i que fem un seguiment rigorós de l'exploació denunciament totes les irregularitats que hi observem per tal d'endarrerir o evitar la contaminació que, per desgràcia, un dia o altre arribarà.

Agraït per la vostra atenció,

Josep Abuin i Lamela

Perruqueria MIQUEL
 Portalet, 3
 Tel. 59 08 62 BESALÚ

NO ET MENYS EL COCO

CINISME POLÍTIC

De vegades s'esgoten els arguments. De vegades no existeixen els arguments. En qualsevol d'aquests casos alguna cosa s'ha de dir per sortir del pas. A fe de Déu que de vegades es diuen coses que fins i tot es podrien creure, però de vegades se'n diuen unes altres que ultrapassen la barrera del cinisme. El Ministre de la Defensa (de la Guerra), en Narcís Serra, la va fotre molt lluny. Aquest va anar molt més enllà de les banderes de l'estadi. Volia justificar l'animalada d'Anchuras i es va quedar «tan ample».

El senyor Serra es deu pensar que el personal porta els cargols fluixos i que ens empassarem tot allò que un camp de tir és una bona manera de defensar l'ecosistema d'una zona. Una explicació d'aquest tipus va tenir la barra de donar-la a la cambra del Senat de l'Estat, que diuen que allà s'hi parla seriosament.

El senyor Serra (perquè no ha fet la mili) es deu pensar que les beines de les bales abonen les herbes dels prats, i que la metralla que s'escampa en un camp de tir és la llavor dels nous arbres. No deu costar gens parlar d'ecologia sense entendre res d'ecologia quan s'està acostumat a parlar de defensa

entre els militars sense haver agafat mai un fusell.

El ministre Serra potser no s'ha assabentat que quan els americans i els japonesos guerejaven a Birmània la selva ja hi era. No va néixer amb els trets ni després dels bombardeigs. Una cosa semblant va passar al Vietnam.

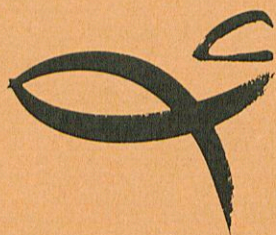
Sí, ministre (diuen a la tele), una garantia perquè no s'aixafin les flors d'un camp és convertir-lo en un camp de tir. Això ho va dir Narcís Serra tot explicant que com que és un camp de tir, ningú no hi podrà entrar a trepitjar-lo. El ministre no es deu recordar que allà on ningú no entrava a trepitjar res va ésser a Hiroshima i a Nagasaki després de la bomba atòmica. Allà no va funcionar la defensa de l'ecosistema que cinicament i insultant pregonava el Ministre de Defensa, en una evident manifestació de cinisme polític.

Potser caldria pensar si alguns elements són prou dignes per a representar un poble. A nosaltres ens sembla que la dignitat de Narcís Serra s'ha perdut a Anchuras tot prenent «defensar» el seu ecosistema.

Fidel Balés i Juanola
M.ª Teresa Mir i Subirós

Han col.laborat en aquest número:

Caixa de Girona

Diputació de Girona